

bestemmer Udkastets § 30, at naar en Viljeserklæring er retstridigt fremkaldt ved saadan Tvang, er den ikke bindende for den tvungne, hvis den, til hvem Erklæringen er afgivet, selv har udøvet Tvangen eller har indset eller burdet indse, at Erklæringen retstridigt var fremkaldt ved Tvang fra Tredjemands Side. Bestemmelsen svarer ganske til den om Svig i § 31, 1ste Stykke givne, og der kan om den ganske henvises til det nedenfor ved § 31 bemærkede. Om nogen Reklamation som den i § 29, 2det Stykke omtalte bliver der her ikke Spørgsmaal.

Det er anset for uforment i Udkastet at udtale, at den tvungne, hvad enten han bliver bunden ved Viljeserklæringen eller ej, efter almindelige Regler hos den, der har anvendt Tvangen, kan kræve Erstatning for den ham ved Tvangen tilføjede Skade.

De i Udkastet givne Regler om Tvang træde i Stedet for Danske Lovs Bestemmelser herom, og Udkastets § 43 ophæver derfor Danske Lov 5—1—4 og 5—1—5, se nærmere det herom ved § 43 bemærkede.

§ 31.

Ifølge Udkastets § 31 er en Viljeserklæring ikke bindende for Afgiveren, hvis den, til hvem Erklæringen er afgivet, har fremkaldt den ved Svig eller har indset eller burdet indse, at den var fremkaldt ved Svig fra Tredjemands Side. Reglen stemmer med gældende Ret, saaledes som denne har udviklet sig gennem Theori og Praxis; men den har hidtil savnet almindelig Lovhjemmel. Kommissionen har fundet det ønskeligt at lovfæste den for samtidig nærmere at udforme den. Man har saaledes i Paragrafens 2det Punktum gennem Ordene „eller har gjort sig skyldig i svigagtig Fortielse af saadanne Omstændigheder“ særlig tilkendegivet, at Fremkaldelse af en Viljeserklæring ved Svig kan ske ikke blot ved, at der gives urigtige Oplysninger, men ogsaa ved Passivitet fra vedkommendes Side. En forsætlig Fortielse under Indgaaelsen af en Retshandel angaaende Omstændigheder, som kunne være af Betydning for dens Istandkomst, vil natur-

ligvis ofte være ganske lovlige. Den ene Part maa frit kunne benytte sig af sin bedre Viden, f. Eks. om oversøiske Markeders Beskaffenhed, til at gøre en for ham særlig god Forretning, uden at hans Fortielse af denne hans Viden gør Retshandelen ugyldig. Udbyttet af den fuldt ud legitime Handel beror i høj Grad paa en saadan bedre Viden. Fortielsen maa, for at Retshandelen af den Grund skal kunne blive ugyldig, være, som det er udtrykt i § 31, svigagtig. Dette vil f. Eks. være Tilfældet, naar en Mand tilbyder en anden Aktier til Købs til høj Kurs, uden at han, skønt han er klar over, at Medkontrahtenten er ganske uvidende herom, oplyser, at han lige har faaet at vide, at det paagældende Aktieselskab er gaaet fallit. At opstille en almindelig Regel om, under hvilke Omstændigheder en forsætlig Fortielse maa anses for svigagtig, lader sig ikke gøre. Det afgørende Synspunkt i saa Henseende maa være, om det Forhold, der forties, er et saadant, at en Fortielse indeholder et Brud paa Tro og Love i Samhandelen eller almindelig Hæderlighed, jfr. Bemærkningerne til Udkastets § 33. At Fremkaldelse af Retshandler ved Svig kan ske ved Passivitet, og at de saaledes fremkaldte Retshandler ere ugyldige, er anerkendt i Theori og Praxis, og man har ikke kunnet dele den af Provinshandelsforeningernes Fællesudvalg udtalte Frygt for, at en udtrykkelig Udtalelse heraf skulde kunne skabe Tvivl eller Usikkerhed.

Som allerede nævnt, er efter Udkastet Følgen af, at en Viljeserklæring er fremkaldt ved Svig, den, at Viljeserklæringen er ugyldig, saafremt den er afgivet til den, der har anvendt Svigen, eller til en anden, der ikke var i god Tro. Heri ligger modsætningsvis, at Viljeserklæringen i Almindelighed er gyldig, naar Medkontrahtenten var i god Tro, se om Grunden til, at dette kun indirekte er angivet som den almindelige Regel, Bemærkningerne nedenfor til § 33. Med Hensyn til den nærmere Forstaaelse af Udtrykket „har indset eller burdet indse“ i § 31, 1ste Stykke henvises til Udkastets § 41. At den ved Svig frem-